Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά: για τη θεραπεία του τυφλού της Ιεριχούς (Άγιος Κύριλλος, αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Δεκεμβρίου, 2017

Εξήγησις υπομνηματική εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, κεφ. ΙΗ΄

«Ιησού, υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με».

Προσήλθε λοιπόν αυτός ο τυφλός **με την πεποίθηση ότι προσερχόταν στον Θεό** που είναι σε όλα ισχυρός· ονομάζει δε Αυτόν «*υιό Δαβίδ*»· διότι έχοντας ανατραφεί μέσα στον Ιουδαϊσμό και έχοντας γεννηθεί εκεί ως εντόπιος, δεν αγνόησε όσα είχαν ειπωθεί εκ των προτέρων γι' Αυτόν μέσω του νόμου βέβαια και των αγίων προφητών και ότι κατά σάρκα προερχόταν από τη γενιά του Δαβίδ. Επομένως, επειδή**ήδη είχε πιστέψει** ότι όντας Θεός ο Λόγος, υπέμεινε με τη θέλησή Του την κατά σάρκα γέννησή Του, εννοώ από την αγία Παρθένο, πλησιάζει τον Ιησού ως Θεό, λέγοντάς Του: «*Ελέησέ με, υιέ του Δαβίδ*». Πράγματι, μια πρόσθετη μαρτυρία ότι απηύθυνε αυτήν την ικεσία στον Κύριο, έχοντας αυτήν την πεποίθηση, αποτελούν τα ίδια τα λόγια του Χριστού: «*Η πίστη σου σε έχει σώσει*».

Ας τον μιμηθούν, λοιπόν, αυτόν που ήταν ασθενής στους οφθαλμούς, όσοι διαιρούν στα δύο τον ένα Κύριο Ιησού Χριστό, καθώς ο τυφλός πλησιάζει τον Σωτήρα των πάντων Χριστό ως Θεό και Τον ονομάζει και Κύριο και υιό του Δαβίδ. Μαρτυρεί δε τη δόξα Του, με το να επιζητεί από Αυτόν μια ενέργεια που ταιριάζει απόλυτα στον Θεό. Ας θαυμάζουν επίσης το σθένος της ομολογίας του· μερικοί πράγματι τον επιτιμούσαν, επειδή ομολογούσε την πίστη του, αυτός όμως δεν υποχωρούσε,**ούτε και μειωνόταν η παρρησία του από όσους τον εμπόδιζαν** . Ήξερε ότι η πίστη μάχεται με τα πάντα και τα πάντα νικάει· για τον λόγο αυτό τον επιτιμούσαν, αλλά αυτός, πιστός, δεν υποχωρούσε, αλλά ακολουθούσε τον Δεσπότη, γνωρίζοντας ότι είναι καλή η **υπέρ της ευσεβείας «αναίδεια»**· γιατί αν για τα χρήματα υπάρχουν πολλοί αναιδείς, για τη σωτηρία της ψυχής δεν χρειάζεται να ενδύεται κανείς την καλή αναίδεια;

Σταματάει τον Κύριο η φωνή εκείνου που Τον επικαλείται με πίστη · και έχει δίκαια τιμηθεί από τον Χριστό ο τυφλός· διότι έχει κληθεί από Αυτόν και έχει δεχθεί εντολή να έρθει κοντά, με σκοπό αυτός που Τον προσέγγισε προηγουμένως με την πίστη του, να Τον πλησιάσει και με το σώμα του· και εμάς λοιπόν η πίστη μάς παρουσιάζει και μας φέρνει κοντά στον Χριστό, ώστε να αξιωθούμε και λόγια που να

προέρχονται από Αυτόν. Διότι αφού έφεραν κοντά Του τον τυφλό, τον ρωτούσε λέγοντας· «*Τι θέλεις να κάνω για σένα;*». Άραγε λοιπόν αγνοούσε ο Κύριος το αίτημα που θα υπέβαλε ο τυφλός; Και πώς θα μπορούσε να εξηγηθεί αυτό;**Ρωτούσε λοιπόν κατ' οικονομίαν, για να μάθαιναν ιδιαίτερα οι παριστάμενοι** , δηλαδή όσοι βάδιζαν μαζί του, ότι όχι για χρήματα μάλλον Τον παρακαλεί, αλλά για μια ενέργεια θεϊκή που μπορεί να προέλθει από τον Θεό. Άρα λοιπόν απαλλασσόταν βέβαια από το να νοσεί ο τυφλός, παραμελούσε όμως εντελώς το να είναι φίλος του Χριστού; Με κανέναν τρόπο· αλλά αποδείκνυε την ευγνωμοσύνη του με τα έργα του. Και απελευθερώθηκε από μια διπλή τυφλότητα, και τη σωματική, και την τυφλότητα του νου και της καρδιάς· διότι δε θα Τον δόξαζε ως Θεό, εάν όντως δεν είχε αποκτήσει την όρασή του. Έχει γίνει δε και για άλλους λογική αιτία για να Τον δοξάζουν.

ΠΗΓΕΣ:

• Του αγίου Κυρίλλου αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας Εξήγησις υπομνηματική εις το κατά Λουκάν ευαγγέλιον, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, ερευνητικό έργο «Οι δρόμοι της πίστης: Ψηφιακή Πατρολογία»
https://greekdownloads3.files.wordpress.com/2014/09/commentarii-in-lucam_.pdf, σελ. 138

• Κυρίλλου Αλεξανδρείας Άπαντα τα έργα, Πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», εκδ. οίκος «Το Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 2005, «Υπόμνημα εις το κατά Λουκάν Β΄», σελ. 163-165

(Επιμέλεια κειμένου: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)